

Hi tinc encara una maleta

VULL CREURE QUE LA SENSIBILITAT D'ANGELA MERKEL NO SOLS NO MINVARÀ. BEN AL CONTRARI, ES CONTAGIARÀ. AIXÍ ÉS BERLÍN, UNA CIUTAT ON SEMPRE TINC UNA MALETA I ON VOLDRIA TORNAR ARA MATEIX

Hi ha una meravellosa cançó de Friedrich Hollander, "Ich hab' noch einen Koffer in Berlin", enregistrada, entre d'altres cantants, per Marlene Dietrich, que l'actualitat sinistra me l'ha posada en primer pla. La traducció del títol és "Tinc encara una maleta a Berlín" i, avançant la lletra, "per tant hi he de tornar". He de dir que des de la meua primera estada berlinesa, o el meu tast prussià, n'he fet meua la lletra i sempre, sempre considero que he de tornar a aquella ciutat que adoro. La novetat és que no sabia que m'hi desitjarien el retorn, suposadament, en nom d'Al·là!

Ja es comprendrà que em refereixo a la darrera carnisseria perpetrada en un innocent mercat nadalenc, en un punt d'aquella ciutat que, precisament, amb un església derruïda recorda un dels tants patiments de la ciutat. Perquè a Berlín és on van patir tants jueus durant el nazisme i, després, tants berlinesos a mans de la tropa russa que els va alliberar, en especial berlineses. Una ciutat dividida durant un munt d'anys. Una ciutat d'una rara bellesa, al meu entendre, de la qual em vull creure ciutadana ocasional.

Incidentalment, una periodista del canal de televisió peninsular més pedant i esquerranós, en fer la crònica de l'actual tragèdia va palesar que estava tan informada com per dir que era a la part de la ciutat que havia estat bombardejada! Pel que sembla, a les facultats de periodisme es passen la història contemporània pel folre, o la periodista no va anar a classe. Qualsevol persona que hagi passat per Berlín, encara que sigui tan sols uns dies, pot veure el "Vergess es nie" ('No ho oblidem') palès arreu, segons el qual Berlín, al final de la Segona Guerra Mundial, era un munt de runes. Una ciutat més semblant a l'actual Aleppo o a la no tan actual Sarajevo, que no pas a la Barcelona de 1939, posem per cas.

MARTA
PESSARRODONA

Tot amb tot, no he pogut deixar de pensar que cada final d'any, que és quan escric aquest *texte*, que diria un francès, hi ha la temptació de pensar que ha estat el pitjor dels darrers anys. Enguany, per a la música dita pop. I el 2011?, per exemple. (Sobrevola el record d'Amy Winehouse.) Pel que fa a política, abans de Trump també hi va haver un Reagan que ens va eriçar la cabellera; abans de Síria, els Balcans... No segueixo i, en especial, passo de puntetes per la política espanyola. Les eventuales lectores ja ompliran els buits.

Tornant, però, a Berlín, una ciutat que estimo, perquè com Montserrat Roig crec que establím lligams afectius amb les ciutats, independentment, a vegades, de la seva bellesa intrínseca. En el meu cas, estimo Berlín des d'una nit de primers de gener que hi vaig arribar per primera vegada a viure-hi uns mesos. Si fos una persona, parlaria de *coup de foudre*, recordant el que Marguerite Duras diu (*L'amant*): amb les persones sentim un enamorament a la primera vegada

o mai. Així era de rotunda ella i procuro ser jo.

A Berlín vaig aprendre què és la tolerància, quan unes feministes alemanyes de soca-rel em van explicar que a l'emblemàtic barri de Schöneberg, reconstruint una antiga fàbrica de xocolata enrunada (que aprengui la jove periodista progrè), en uns espais ja habilitats, alfabetitzaven dones turques! És a dir, elles, alemanyes, insisteixo, aprenien primer turc i, després, alfabetitzaven aquelles refugiades, que als anys 80 del segle passat ja n'hi havia, encara que fossin econòmiques. Tota una lliçó. I un dels tants exemples que podria aportar de quan l'actual cancellera, Angela Merkel, era una *ossie* (alemanya de l'Est), amb llibertats molt limitades, per més que el país es deia, per a escarni, República Democràtica d'Alemanya!; i jo una accidental *wessie* (alemanya de l'Oest, és a dir, de la República Federal de l'ídem).

La cosa trista de tot plegat és que el Niça dos que ha suposat el camió (amb polonès assassinat, per adobar-ho) al mercat nadalenc berlinès, pot perjudicar una cancellera que ha estat qui més sensibilitat ha tingut amb l'acollida de refugiats fugint de tota mena de grapes (Assad, Putin, Daesh...). Fa cinc anys, que són els que dura la guerra de Síria, que, si fem balanç, cap any ha estat un bon any.

Per acabar vull creure, com en un poema de Carner, que "s'esfilagarsa el dolor com un vestit" i que la sensibilitat d'Angela Merkel no sols no minvarà. Ben al contrari, es contagiarà. Un indici: la caravana solidària que arrancant de Berlín farà la ruta inversa dels refugiats a l'antic aeròdrom berlinès Templehof en uns quaranta dies. Així és Berlín. Una ciutat on sempre tinc una maleta i on voldria tornar ara mateix, amb permís dels falsos seguidors d'Al·là.

Poeta i escriptora